

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, 1855.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'.

ΦΥΛΛ. 129.

ΤΑ ΠΕΡΙΛΗΠΤΑ.

—ο—

Α.

« Προσοχή! ἀνέκραζεν ὁ Λοδοβίκος, οὕτινος ἡ βικρεῖα φωνή, ἀντηγήτασα καθ' ὅλον τὸ καφενεῖον, ἐπεσκίασε τὸν θόρυβον τῆς ὁμηγύρεως.

Φίλοι μου, ἐξηκολούητε· πρὶν χωρισθῶμεν, ὁ σύντροφός μας Φρεδερίκος Νεύμπεργ ζητεῖ τὸν λόγον διὰ νὰ σᾶς διακοινώσῃ σημαντικὸν τι.

Ταῦτα ἀκούσας ἀνθρώπος τις καθήμενος μόνος ἐν μέσῳ σκότους πρὸς τὸ βάθος τῆς αἵθουρας ἀνελκίστησε, καὶ ἐστράφη διὰ νὰ ἰδῇ εὐκρινέστερον τὸν νέον οὕτινος ἐρρέθη τὸ ὄνομα. Εἶδε δὲ αὐτὸν νεώτατον ὄντα· καὶ τὸ μὲν ὑψηλὸν καὶ λεπτὸν ἀνάστημα τοῦ ἦτο κομψὸν καὶ εὐγενές· τὸ δὲ πρόσωπον, εὐρυθμὸν εἰς ἄκρον, ἐκαλλύνετο ἐτι μᾶλλον ὑπὸ ἥθους μελαγχολικοῦ καὶ γλυκυτάτου, ἀπάδοντος πρὸς τὸν κρότον τῶν ποτηρίων καὶ τὸν τάραχον τῶν ἀσμάτων. Μόλις δὲ ἀέστη καὶ πάντες ἐτίγησαν.

— Φίλοι καὶ σύντροφοι, εἶπεν εὐσταθῶς, ἦλθα· τί; — Ἀναχωρεῖς; . . .

σήμερον ἐδῶ διὰ νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἂν ἐνόσω ἐμεῖνα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, προσέβαλα τινα ἐξ ὑμῶν, ἢ ἂν ἐφέρβην ὡς καλὸς καὶ τίμιος, μαθητής.

— Ἀεῖποτε καλὸς καὶ τίμιος, ἀνέκραζαν πάντες χοροστατοῦντες.

— Ἐγὼ μόνος, εἶπεν ἐντόνως ὁ Λοδοβίκος, ἔχω παράπονον.

— Ποῖα;

— Ἐπίνεν ἐνώπιόν μου κρασίον με νερόν, καὶ εἰς μίαν μόνην εἶδιδε τὴν καρδίαν του.

Καὶ πάντες ἀνελάγχασαν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐσιώπησαν.

— Πιθανὸν νὰ τὰ ἐπραῖα, εἶπεν ὁ Φρεδερίκος ὑπομειδιῶν ἐλπίζων ὅμως ὅτι δὲν μετέβαλαν τὴν περὶ ἐμοῦ γνώμην σας. Τοῦτο λοιπὸν ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σας, διὰ νὰ βεβαιωθῶ πρὶν ἀναχωρήσω ὅτι θὰ μ' ἐνθυμοῦνται οἱ καλοὶ μου σύντροφοι, καὶ ὅτι δὲν ὑπέπεσα εἰς κανέν σφάλμα τὸ ὑποῖον νὰ μὴ διώρθωσα μετὰ ταῦτα.

Καὶ εὐθὺς πάντες ἐπεκρότησαν, καὶ ἠρώτησαν ἀλλεπαλλήλως·

— Τί τρέχει; — Μᾶς ἀποχαιρετᾷ; — Καὶ διὰ

— Ναί, σὰς ἀποχαιρετῶ, ἀπεκρίθη περίλυπος ὁ Φρεδερίκος. Ἰπάγω, φίλοι μου, νὰ κερδήσω τὸν ἄρτον μου . . . Ἐπειδὴ ἐδῶ δὲν ἔχω πῶς νὰ ζήτω.

— Καὶ πῶς;

— Εἶναι εὐκόλον νὰ τὸ ἐννοήσετε· ὁ πατήρ μου, ὁ βαρόνος Νεύδεργ, ἦτο γενναῖος μὲν στρατιωτικός, ἀλλὰ μόνον εἰσόδημα εἶχε τὸν μισθόν του· ἀφοῦ δὲ ἀπέθανεν, ἡ μήτηρ μου εἶχε σύνταξιν· ἀφοῦ ὁμως ἀπέθανε καὶ ἡ καλὴ μου μήτηρ, (ἐνταῦθα ἔτρεμε καὶ ἄκοντος τοῦ Φρεδερίκου ἡ φωνή του,) ἐγώ . . . δὲν ἔχω πλέον τίποτε.

Τοὺς λόγους τούτους διεδέχθη σιωπὴ πένθιμος, καθ' ἣν οἱ νέοι ἠτένιζον ἀλλήλους· ἀλλ' ἂν αἱ καρδίαι των ἦσαν ἀγαθαί, τὰ βαλάντια των ὁμως ἦσαν κατὰξηρα, καὶ διὰ τοῦτο οὐδεὶς ἐλάλησε.

— Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐζήτησα μικράν τινα θέσιν, ἐπανελάθεν ὁ Φρεδερίκος, πιστεύσας ὅτι ἡ κυβερνήτης ἤθελε δεχθῆ καὶ πληρώσει τὰς ὑπηρεσίας τοῦ υἱοῦ, ἀφοῦ ἐδέχθη τὸ αἷμα τοῦ πατρός· ἀλλ' οἱ ὑπουργοὶ μὲ ἀπέπεμψαν εἰπόντες με ἀποτόμως ὅτι πολλοὶ μὲν οἱ ζητοῦντες θέσεις, ὀλίγοι δὲ αὗται. Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐγύρισα παντοῦ εἰς τὴν πόλιν ζητῶν νὰ ἐργασθῶ· ἀλλ' εἰς μάτην. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀγαπῶ νὰ ζῶ δανειζόμενος ἢ ἐλεοῦμενος, ἀπεράσισα νὰ ἀναχωρήσω. Ἡ γῆ δὲν λείπει, καὶ πάντοτε ἔχει ἀνάγκην χειρῶν. Ἐλπίζω ἄρα νὰ εὕρω ἔργον διὰ νὰ ζήσω, ναὶ μὲν πτωχικῶς, ἀλλὰ τιμίως. Διὰ τοῦτο, καλοὶ φίλοι καὶ σύντροφοί μου, σὰς ἀποχαιρετῶ, καὶ σὰς ἐπεύχομαι πλειότεραν εὐτυχίαν ἀπὸ τὴν ἐδικήν μου!

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐκάθησε.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαπητέ μου Φρεδερίκε, εἶπεν ὁ Λοδοβίκος σιωπῶντων ὅλων τῶν ἄλλων, ἂν εἶχες ὅ,τι σ' εὐχόμεθα νὰ ἔχης, θὰ ἔπαυε πᾶσα σου ἐπιθυμία· δυστυχῶς ὁμως μόνον εὐχὰς δυνάμεθα νὰ σὲ δώσωμεν· διότι, ὡς γνωρίζεις, τὸ βαλάντιον τῶν μαθητῶν δὲν εἶναι ὡς τὸ τοῦ Εὐτυχοῦς· συχνότερα εἶναι ἐλαφρὸν παρὰ βαρύν· . . . τὸ ἰδικόν μου μάλιστα τὴν ὥραν ταύτην εἶναι, ὡς ἡ φιάλη αὐτή . . . κατὰξηρον.

— Φίλτατέ μου Λοδοβίκε, ἀπεκρίθη ἀταράχως ὁ Φρεδερίκος, δὲν ἀμφέβαλα ποτὲ διὰ τὴν προαίρεσίν σου· ἀλλὰ δὲν εἶχα καὶ σκοπὸν νὰ τὴν δοκιμάσω. Δὲν θ' ἀποφασίσω ποτὲ νὰ ζήσω ἀπὸ ἐλέη καὶ δάνεια, ἔστωσαν καὶ φιλικά. Ἐτοίμασα τὰ φορέματά μου καὶ ἀναχωρῶ αὐριον.

— Αὐριον! ἀνέκραξαν συγχρόνως ὅλοι.

— Αὐριον· Ἐκτὸς μόνον ἂν . . . τί ἄρ δὲν ἤξεύρω· βέβαιον ὁμως ὅτι ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων ἀλλὰ δὲ Θεὸς κελεύει· τὰ μέλλοντα ἄδηλα.

— Καὶ τῶνόντι, εἶπέ τις τῶν συμμαθητῶν του γελῶν· πιθανὸν νὰ γείνη πλουσίος τινὸς κληρονόμος, καὶ νὰ ἐξυπνήσῃ αὐριον τὸ πρωὶ ἄλλος Κροῖσος!

— Ἰπάγει νὰ εὕρῃ τὸ ταμεῖον τοῦ Εὐτυχοῦς, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγαμεν πρὸ ὀλίγου, εἶπέ τις ἄλλος.

— Φίλε μου, ἐπανελάθεν ὁ Φρεδερίκος, ὁ καιρὸς τῶν τοιούτων θαυμάτων παρῆλθεν. Ἀνέγνωσα, δὲν ἤξεύρω ποῦ, ὅτι διὰ νὰ πλουτήσῃ τις καὶ νὰ εὐ-

δαιμονήσῃ σήμερον, μένουν δύο ἄλλα θαύματα· ἡ καθαρότης τῆς συνειδήσεως, καὶ ἡ φιλοπονία. Ταῦτα, χάριτι θεῶν, τὰ ἔχω καὶ τὰ δύνω, καὶ θὰ τὰ ἔχω εἰς τὸν αἰῶνα. Ὅθεν δὲν ἀνησυχῶ διὰ τὸ μέλλον μου· ἐλπίζω μὲν ὀλίγον, δὲν φοβοῦμαι ὁμως.

— Εὐγε! ὡς πίνωμεν λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Φρεδερίκε, καὶ τελευταίαν φορὰν εἰς τὴν ὑγείαν σου . . . καὶ ἐλπίζω ὅτι ἐκτάκτως, καὶ χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃς τὰς ὑδροποτικὰς ἐξεις σου, θὰ μᾶς μιμηθῇς. Ἡξεύρεις ὅτι ἐνόςω μένει μία βανίς εἰς τὴν φιάλην τῆς παλαιᾶς οἰκίας τοῦ Λοδοβίκου, ἐν κομμάτιον εἰς τὸ πινακίον του, ἡ μία λουλαδιὰ καπνοῦ, ὅλ' αὐτὰ εἰν' ἑτοιμος νὰ τὰ μοιράσῃ μὲ σέ. Ὅθεν εἰς κόρακας ἡ λύπη, ζήτω ἡ χαρὰ, καὶ ὡς πίνωμεν τραγωδοῦντες·

α "Ε! τοῦ ἐλάσθε

» Φέρτε κεῖσθε·

» Βάλλτε νὰ πινόμε,

» Νὰ εὐφρανθοῦμε. »

Καὶ μετὰ τὴν χαρμόσυνον ταύτην ἐπωδὴν, ἐκέκωσε τὴν φιάλην εἰς τὸ ποτήριόν του, καὶ τοῦτο εἰς τὸ στόμα του· τὸν ἐμιμήθησαν δὲ καὶ πάντες οἱ ἄλλοι.

Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν ταύτην πρόποσιν, ὅλοι συνέσφιγγαν ἀλληλοδιαδόχως τὴν χεῖρα τοῦ Φρεδερίκου, τὸν παρεκάλεσαν νὰ μὴ τοὺς λητμονήσῃ, καὶ ἐξῆλθον. Αὐτὸς δὲ μείνας μόνος ἐγκατελείφθη ἀπὸ τὴν σταθερότητα τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸ μικροῦ. Καὶ καθήσας εἰς θρανίον, ἐστήλωσεν ἐπὶ τραπέζης τοὺς ἀγκῶνάς του, καὶ στηρίξας τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῶν χειρῶν του, ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

Ἐκεῖνος δὲ ὅστις ἐκάθητο μεταξὺ τοῦ σκότους εἰς τὴν ἄκραν τῆς αἵθουσας, σκηωθεὶς ἀθροῦδως ἤλθε καὶ ἐκάθητε πλησίον αὐτοῦ. Ὁ ἄγνωστος οὗτος ἦτο γέρων, ὑψηλὸς, ἰσχνὸς, καὶ περιτυλιγμένος μὲ πλατὺν μανδύαν· καὶ τὸ μὲν πρόσωπόν του εἶχεν ἦθος εὐγενὲς καὶ σταθερὸν, αἱ δὲ πολιαὶ του τρίχες διαφεύγουσαι τὸν πλατὺν πῆλόν του κατέβαινον μέχρι τοῦ τραχήλου του, καὶ αἱ δασεῖαι ὀφρὺς του ὑφ' ἃς ἐλαμπε βλέμμα ὀξύ τε συνάμα καὶ γλυκὺ, καθίστανον ἐτι ἀξιοσημείωτον τὴν φυσιογνωμίαν του. Ὅτε δὲ ὁ Φρεδερίκος ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τοὺς τοῦ ξένου, καὶ ἀνασκιρτήσας ἐσηκώθη διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Μὴ φύγῃς, Φρεδερίκε Νεύδεργ, εἶπεν ὁ γέρων λαβὼν τὸν βραχίονά του· ἔχω νὰ σὲ ὁμιλήσω.

— Ἐμε, κύριε; Μὲ γνωρίζεις; ἠρώτησεν ἐκστατικός ὁ Φρεδερίκος.

— Βέβαια! Κάθησε. Ἐχρμεν ἀκόμη καιρὸν νὰ ὁμιλήσωμεν ἀφοῦ θ' ἀναχωρήσῃς αὐριον τὸ πρωὶ.

Ὁ Φρεδερίκος ἠτένισεν ἐλθαμδὸς τὸν ξένον.

— Μὲ εἶναι συγχωρημένον νὰ ἐρωτήσω μὲ τίνα ὁμιλῶ;

— Μὲ φίλον σου, Φρεδερίκε . . . ἡ μᾶλλον μὲ ἄνθρωπον ἐπιθυμοῦντα νὰ γίνῃ φίλος σου. Ἄν σὲ εἰπῶ τὸ ὄνομά μου βέβαια δὲν θὰ τὸ γνωρίσῃς· ὥστε ἀδιάφορον τῶρα πρόκειται περὶ σοῦ. Θέλεις γ' ἄ-

ναχωρήσης ἀπ' ἐδῶ; ἐγὼ ὅμως σὲ συμβουλεύω νὰ μείνης.

Ἡ εὐμενὴς φωνὴ καὶ οἱ εὐγενεῖς τρόποι τοῦ ἀγνώστου, εἰλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ νέου· ὅθεν ἀπεκρίθη ἀμέσως·

— Σὲ βεβαίω, κύριε, ὅτι λυπούμενος ἔλαβα τοιαύτην ἀπόφασιν· ἀλλὰ δυστυχῶς βιάζομαι νὰ τὴν ἐκτελέσω.

— Πιθανὸν νὰ ἀπηλπίσθης πολλὰ γρήγορα· ἐξήγησας τὴν συνδρομὴν ὅλων τῶν φίλων σου;

— Τῶν φίλων μου; . . . φίλους ἔχω πτωχοὺς συμμαθητὰς, ἔχοντας καὶ αὐτοὺς ἀνάγκην συνδρομῆς.

— Καὶ ἐγὼ;

— Σὺ, κύριε; συγχώρησέ με· δὲν σὲ γνωρίζω.

— Αἰωνίως σφάλλεις· σὲ γνωρίζω ἐγὼ, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. Εἰπέ με τί σὲ χρειάζεται;

— Κύριε . . . δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ . . .

— Ἄκουσε, Φρεδερίκε· μὴ λόγια παιδαριώδη· Σὲ προσφέρω τὴν συνδρομὴν μου καὶ τὸ ὑποστήριγμά μου· καὶ μὲ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχεις λόγους διὰ νὰ τὰ ἀποβάλης· διότι δεχόμενος αὐτὰ, δὲν ὑποχρεώσαις διόλου. Διὰ τί δὲ σὲ τὰ προσφέρω; ἡ ἐξηγησις εὐχολος. Ἐγνώρισα τὴν οἰκογένειάν σου, γνωρίζω σὲ τὸν ἴδιον, ὅστις μὲ φαίνεται καλὸς καὶ τίμιος νέος, καὶ θέλω νὰ σὲ ὠφελήσω· τοῦτο εἶναι σύμπτωσις καὶ ἔργον τῆς προνοίας περὶ τῆς ὁποίας ὡμίλεις πρὸ ὀλίγου.

Ἡ ἐκστασις τοῦ Φρεδερίκου ᾗζανεν ἐν τοσούτῳ· φαίνεται δὲ ὅτι ὁ ξένος κατέβαλεν αὐτὸν, διότι δὲν εὔρε τί νὰ ἀντεῖπῃ.

— Ἐλα, ἐξηκολούησεν ὁ γέρον· πλησιάζας ἐτι μᾶλλον αὐτόν· πρόκειται νὰ μάθω τί θέλεις· ἂν δὲν μὲ λανθάνῃ τὸ μελαγχολικὸν σου πρόσωπον, μαντεύω ὅτι ἔχεις δύο μεγάλας λύπας· τὴν μίαν εἰς τὸ βαλάντιον καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὴν καρδίαν.

— Κύριε!

— Ἐμάντευσα λοιπόν. Σὲ κατατῆκε ὠραῖον, καὶ μεγάλον, καὶ ἀγνὸν πάθος, τὸ ὁποῖον ὅμως βιάζεται ν' ἀρνηθῇ δι' ἑλλειψιν χρημάτων. Τὸ πρᾶγμα διπλασίως σπουδαῖον· καὶ ὅμως δι' ἐνὸς μόνου τρόπου ἐθεραπεύοντο συγχρόνως καὶ τὰ δύο· νὰ εἶχες ἀρκετὰ χρήματα διὰ νὰ μείνης ἐδῶ. Ἐ;

— Κύριε!

— Πιθανὸν νὰ τὰ εὕρωμεν· ἤξευρε ὅμως, νέε φίλε μου, ὅτι δὲν λητμονῶ ὅτι ὁμιλῶ πρὸς τὸν βαρόνον Νέυδεργ. Ἐλπίζω λοιπόν ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης σου εἶναι ἀντάξιον τοῦ ὀνόματός σου.

— Ἀναμφιδόλως, κύριε! ἀπεκρίθη ὁ Φρεδερίκος ὅλος κατακυριευόμενος ἀπὸ τὴν μαγεῖαν τῶν λόγων τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου. Ἡ γέννησις, τὸ κάλλος, ἡ περιουσία τῆς, αὐτὴν μὲν καταστένουν ἀξίαν ἐμοῦ . . . ἐμὲ δὲ ἀνάξιον αὐτῆς!

— Καλὰ, καλὰ, πιθανὸν νὰ διορθωθῇ καὶ αὐτό· ἀλλ' εἰπέ με, ἀνταποκρίνεται καὶ αὐτὴ εἰς τὸ αἰσθημά σου;

— Ἀ! δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστεύσω. Μόλις κατ' ὠρθωσα νὰ τὴν ὁμιλήσω.

— Πῶς λοιπόν τὴν ἐγνώρισες;

— Κατὰ τύχην, κατὰ σύμπτωσιν τὴν ὁποίαν θεωρῶ ἔργον τῆς προνοίας, ὡς ἔλεγες, κύριε. Τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐπειδὴ παρήλθεν ἔτος ἀφοῦ τὴν εἶδα, ἐμὸν καὶ εἰς τὴν μητρόπολιν κατὰ τύχην καὶ ἀσκόπως, ὅπου δὲν ἦτον κανεὶς. Περιερχόμενῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, θαυμάζων τὴν λαμπρὰν ἀντανάκλασιν τῶν ὑάλων εἰς τὰς πλάκας, καὶ τὴν θρησκευτικὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ ναοῦ· εἰς δὲ τὴν καρδίαν μου ἐκυκλοφόρουν τοιαῦται ἰδέαι αἰωνιότητος, ὥστε μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐβυθίσθην εἰς ὀνειροπολήσεις. Βαδίζων μηχανικῶς σχεδὸν εἰς τὰ πλάγια τῆς ἐκκλησίας, εὐρέθην εἰς τὴν εἴσοδον μικροῦ παρεκκλησίου. Μόλις δὲ ἐκίνησα τὸν πόδα διὰ νὰ εἰσέλθω, καὶ ἐστάθην πλήρης ἐκστάσεως καὶ θαυμασμοῦ. . . . Τὴν εἶδα γονυπετῇ, προσευχομένην πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου. . . . Εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ περιγράψω τί ἡσθάνθην· διότι ποτὲ τόσον κάλλος, τόσην χάριν, καὶ τόσην ἀθωότητα δὲν εἶδαν οἱ ὀφθαλμοί μου· ἦτον γονυπετῆς, ἐπιχαρίτως κλίνουσα τὴν κεφαλὴν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, τοὺς ὠραίους τῆς ὀφθαλμοῦς, ἔχουσα ὑψωμένους πρὸς οὐρανόν· τὸ δὲ ἡμίκλειστον στόμα τῆς ἀπεύθυνε γλυκεῖαν προσευχὴν πρὸς τὴν Παναγίαν Παρθένον· ἀγνότης, πίστις, φιλανθρωπία, ἀγάπη, πᾶσα ἐνὶ λόγῳ ἀρετὴ ἐφαίνετο ζωγραφισμένη εἰς τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπόν τῆς, καὶ εἰς τοὺς παρθενικούς καὶ πυρίνους ὀφθαλμούς τῆς. Ἐκτοτε λοιπὸν ἐτρώθην. Ἐγονάτισα ἀμέσως, καὶ ἀνυψῶν τὴν ψυχὴν μου πρὸς τε τὸν οὐρανὸν καὶ αὐτὴν, ἔταξα νὰ μὴν ἀγαπήσω ἄλλην πλὴν αὐτῆς· καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσω διὰ παντός. Τὴν εἶδα μετὰ ταῦτα πολλάκις, ἐπειδὴ τὴν ἀνεζήτουν ἀδιακόπως· τὴν ὠμίλησα μάλιστα, καὶ ἤκουσα τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τῆς! τὴν βλέπω ἐρυθριῶσαν ὅταν μὲ ἀπαντᾷ, χαμογελῶσαν ἐνίοτε, καὶ καταδιδάξουσιν πάντοτε τοὺς ὀφθαλμούς. ὦ! τὸ ἐννοεῖ βεβαίως ὅτι τὴν ἀγαπῶ! Καὶ πῶς νὰ μὴ τὸ ἐννοήσῃ; . . . ἀλλ' ἦτον ὠραῖον ὄνειρον . . . καὶ μετ' ὀλίγον διασκεδάζεται! . . .

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀφῆκεν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν του· παραφερθεὶς ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις του ὠμίλησε μὲ πολλὴν ζέσιν. Ὁ δὲ ἀγνώριστος προσηλώσας εἰς αὐτὸν σιωπηλῶς βλέμμα φιλοστοργον καὶ πατρικόν, ἠρώτησε·

— Λοιπόν, ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία σου;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ἀναλαβὼν τὴν ἀταρξίαν του, καὶ αἰσχυνθεὶς διὰ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν ἐξεμυσταρεύθη εἰς ξένον· — ναὶ αὕτη, εἶναι ὅλη ἡ ἱστορία μου! Καὶ εἶναι ἀρκετὴ· ἀφοῦ μάλιστα εἶμαι καταδικασμένος νὰ ἰδῶ τὸ ἀπαίσιον τέλος τῆς.

— Ὅχι, ὄχι, τέκνον μου, εἶπεν ὁ γέρον· εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ, Φρεδερίκε. Τὰ ἀγνὰ καὶ ἀθῶα αἰσθημάτά σου μὲ θέλγουν . . . καὶ χαίρω βλέπων ὅτι δὲν ἐλανθάνσθην.

Ἐνῶ δὲ ἔλεγε ταῦτα, ἐβλίψε φιλικῶς τὴν δεξιὰν τοῦ νέου.

— Ἀς καθαρίσωμεν ἐν τοσούτῳ τὴν ὑπόθεσιν· εἰπέ με τὸ ὄνομά τῆς.

— Κύριε! . . . τὸ ὄνομά τῆς δὲν μὲ ἀνήκει, ναί,!

— Ἐλα δά! φοβεῖσαι μὴ τὴν ἐνοχοποίησιν δι-
ότι τὴν ἀπῆντητες μίαν φοράν εἰς τὴν ἐκκλησίαν;
Καὶ ὁμως δὲν εἶσαι οὔτε πρῶτος οὔτε μόνος, τέκνον
μου. Πλὴν ἐννοεῖς ὅτι διὰ νὰ σὲ συνδράμω, πρέπει
πρῶτον νὰ μάθω ἂν ἡ νέα αὕτη εἶναι ἀξία νὰ συγγε-
νεύσῃ μὲ τὴν οἰκογένειάν σου. Πῶς ὀνομάζεται.

— Καρολίνα Ροζενάιμ, εἶπεν ἐρυθρίασας ὁ νέος.

— Καρολίνα! ἐπανελάβε μετὰ ζωηρότητος ὁ γέ-
ρων· καὶ ἐβλίψεν ἐκ νέου τὴν χεῖρα τοῦ Φρεδερίκου.
Καλὴν καὶ ὠραίαν ἐκλογὴν ἔκαμες, τέκνον μου. Ἐχεις
δὲ κατὰ τοῦτο δίκαιον ὅτι εἶναι ἀνωτέρα σου . . .
Καὶ ὁμως δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζωμεθα· ἐγνώρισες
τὸν κόμητα Ροζενάιμ;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Φρεδερίκος δὲν τὸν γνωρίζω.

Ὁ δὲ ἀγνωστος ἐγερθεὶς περιεφέρθη δις ἢ τρίς εἰς
τὴν αἴθουσαν· καὶ μετὰ τοῦτο πλησιάσας τὸν Φρε-
δερίκον·

— Ἀς σπεύσωμεν, εἶπεν, ἡ ὥρα προχωρεῖ. Πρὸ
ὀλίγον ὠμίσεις διὰ περίεπτα· ἡμπορῶ νὰ σὲ δώσω.

— Σὺ; . . .

— Ναί, ἰδοῦ.

Καὶ πλησιάσας εἰς λαμπάδα καίονσαν ἐπὶ τῆς
τραπέζης, ἐνετύπωσεν ἐπὶ χάρτου τὸ δακτυλίδιον
σου καὶ μετὰ ταῦτα εἶπε·

— Λάβε ἐν πρώτοις τοῦτο, τὸ ὁποῖον δεῖξαι αὐ-
ριον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ λέοντος, καὶ θὰ
σὲ δώσουν ἀμέσως κατάλυμα. Δεύτερον δὲ λάβε καὶ
τοῦτο τὸ ἐκτύπωμα· δεῖξαι το εἰς τὸν τραπεζίτην
Μυλδεργ, ζητήσῃ τριακόσια φλωρία καὶ θὰ σὲ τὰ
δώσῃ ἀμέσως.

— Πῶς, κύριε;

— Ὅπως σὲ λέγω! Ἐπειτα, — τοῦτο εἶναι τὸ
πολυτιμότερον — λάβε καὶ τοῦτο — Καὶ ἐνεχεί-
ριτε εἰς αὐτὸν μικρὸν μετάλλιον περιέργως γεγλυμ-
μένον, τὸ ὁποῖον ἐβλεπεν ἐκστατικῶς ὁ Φρεδερίκος.
Φόρεσέ το παρουσιάσου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος
Ροζενάιμ, καὶ ἔτο βέβαιος ὅτι θὰ σὲ δεχθῇ ὡς υἱὸν
τοῦ καλλήτερου φίλου του.

— Κύριε . . . ἀστετεύεσθε καὶ . . .

Ἄλλ' ἡ φυσιογνωμία τοῦ γέροντος ἦτο τοσούτω
σοβαρὰ καὶ εὐγενής, τὰ βλέμματα του συγχρόνως το-
σούτω εὐμενὲς καὶ ὑπερήφανον, ὥστε ὁ Φρεδερίκος
ἔμεινεν ἀλαλος ἔχων τὰς χεῖρας ἀνοικτάς, καὶ κρα-
τῶν τὰ τρία περίεπτά του. Τὴν ὥραν ἐκείνην εἰσ-
ελθὼν ὁ ὑπηρέτης τοῦ καφερείου ἠρώτησεν.

— Ἀγαπᾶτε τί ἄλλο;

— Τίποτε! ἀπεκρίθη ὁ γέρον, ἀναχωροῦμεν.
Καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν θύραν.

— Πλὴν, κύριε! ἀνέκραξεν ὁ Φρεδερίκος παρα-
κολουθῶν αὐτόν.

— Σιωπὴ . . . καὶ ὑγίαινε! θὰ ἐνταμωθῶμεν καὶ
πάλιν. Πρόσεξε ὁμως μὴ μὲ ἀκολουθήσῃς τώρα· σὲ
τὸ ἀπαγορεύω!

Καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην συνώδευσε χειρονομία
ἐπιστακτική, ἥτις ἐπέβαλε σέβας εἰς τὸν Φρεδερίκον.
Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ νέος ἔμεινεν ὡς ἀ-
πόληκτος, ἀπορῶν τί νὰ συλλογισθῇ, καὶ παρατηρῶν
τὰ τρία περίεπτα· τὸ ἐκτύπωμα τοῦ δακτυλίου ἔφερε

σημεῖον ἱερογλυφικόν, καὶ τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις.
Mens conscia recti.

— Ἀκατανόητον! ἐβιβύρεται ὁ Φρεδερίκος. Καὶ
ὁμως δὲν ἐφαίνετο χλευάζων με . . . θὰ τὸ ἰδῶ.

B.

Τὴν αὐγὴν τῆς ἐπιούσης ὁ Φρεδερίκος εὐρέθη εἰς
παράδοξον ἀμνηχανίαν· δὲν ἐπίστευε μὲν τοὺς μάγους
καὶ τὰ περίεπτα, ἐπεθύμει ὁμως νὰ δοκιμάσῃ τὴν
ἐνέργειάν των. Καὶ τοιαύτη ἦτο ἡ θέσις του ὥστε
δὲν ἤθελε νὰ παραμελήσῃ οὐδὲν μέσον διὰ νὰ τὴν
βελτιώσῃ, εἰ δυνατόν.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, θὰ ἔχῃ
ἀναμφιδόλως σχέσεις ἐμπορικὰς μὲ τὸν ξενοδόχον
τοῦ Χρυσοῦ λέοντος, καὶ τὸ ἐκτύπωμα θὰ εἶναι
εἶδος ἐντάλματος τὸ ὁποῖον ὁ ξενοδόχος θὰ γνω-
ρίζῃ· ὅπως καὶ ἂν εἶναι, τί θὰ κινδυνεύσω; Εἶμαι
ἀποφασισμένος νὰ ἀναχωρήσω· ἂν μὲ ἠπάτησαν πρῶ-
τος ἐγὼ θὰ γελάσω μὲ τὸν ξενοδόχον, καὶ κανεὶς
ἄλλος δὲν θὰ τὸ ἤξεύρῃ.

Ταῦτα ἀναλογισθεὶς, ἔλαβε τὸ μικρὸν δέμα του
καὶ ἀντὶ νὰ ἀναχωρήσῃ, ὡς ἐσκόπευε, διευθύνθη εἰς
τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ λέοντος, τὸ ὁποῖον
ἦτο ἐκ τῶν πλουσιωτέρων τῆς πόλεως. Φθὰς δὲ πρὸ
τῆς θύρας ἤρχισε νὰ διστάζῃ, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἀ-
ναχωρήτῃ· καὶ ὁμως σκερθεὶς καλλήτερον εἰσῆλθεν
εἰς αὐτό.

— Τί ἀγαπᾶς, κύριε; ἠρώτησεν ὑπηρέτης τις
μὲ τόνον φωνῆς ὅποιαν ἀπῆτει τὸ πενιχρὸν ἐνδύμα
τοῦ Φρεδερίκου.

— Θέλω νὰ ὁμιλήσω τὸν ξενοδόχον, ἀπεκρίθη
ἀταράχως ὁ νέος.

— Ἐχει ἐργασίαν, ἐπανελάβε ὁ ὑπηρέτης, ῥί-
ψας τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἐλαφρὸν δέμα τοῦ νέου, ἂν
βέλγης κατοικίαν . . .

— Θέλω νὰ ὁμιλήσω τὸν ξενοδόχον, εἶπεν ἐκ
νέου ὁ Φρεδερίκος.

— Πολλὰ καλὰ, κύριε, πολλὰ καλὰ· ἐμδα ἐδῶ
καὶ περίμενε ὀλίγον.

Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ ξενοδόχος εἰς τὸ μικρὸν δω-
μάτιον ὅπου εὐρίσκετο ὁ Φρεδερίκος· ἦτο δὲ ὑψηλός,
ἰσχνός, φαλακρός, καὶ εἶχεν ὀφθαλμοὺς ὀρεῖς καὶ
ζωηρούς. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ παρετήρησε τὸν νέον
ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ἐσκυθρώπασε.

— Τί ἐπιθυμεῖς, φίλτατε κύριε; εἶπε μὲ τόνον
φωνῆς διαταράξαντα τὸν Φρεδερίκον.

— Κύριε, εἶπεν ὁ νέος ἀγωνιζόμενος νὰ ἀναλάβῃ
τὴν ἀταραξίαν του, ἔρχομαι νὰ σὲ ζητήσω κατάλυμα.

— Πολλὰ καλὰ, κύριε . . . καὶ . . .

— Συμπάθειον! Ἐλητμόνησα νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι μὲ
ἔστειλεν ἐδῶ κάποιος τὸν ὁποῖον βεβαίως γνωρίζεις,
διότι μὲ παρήγγειλε νὰ σ' ἐγχειρίσω τοῦτο.

Καὶ ἐκβαλὼν ἔδωκεν εἰς τὸν ξενοδόχον τὸ ἐκτύ-
πωμα. Οὗτος δὲ λαβὼν αὐτὸ ἐκστατικός, τὸ παρε-
τήρησεν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· ἔπειτα δὲ ἰδὼν τὸν Φρε-
δερίκον εἶπε·

— Δὲν ἐγνοῶ, κύριε, τίποτε, νὰ τὸ κάμω; Τί

— Καλὰ τὴν ἐπαθία, εἶπε τότε καθ' ἑαυτὸν ὁ νέος, ὡς πασχίσω λοιπὸν νὰ σωθῶ ἐντίμως. — Τῇ ἀληθείᾳ, ἀπεκρίθη γελῶν, δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ τίποτε· σὲ τὸ δίδω ὅπως μὲ τὸ ἔδωκαν.

Τότε ὁ ξενοδόχος προσηλώσας ἐπὶ τοῦ Φρεδερίκου βλέμμα τοσοῦτω ὀξύ, ὥστε ὁ νέος σχεδὸν ἐταράχθη, ἐπανέλαθεν.

— Ἐννοεῖς, κύριε, ὅτι ἂν σὺ δὲν τὸ ἤξεύρεις, ἐγὼ δὲν τὸ ἤξεύρω ἀκόμη περισσύτερον. Τίς σὲ τὸ ἔδωκεν;

— Ἀγνοῶ, ἀπεκρίθη ὁ Φρεδερίκος, γελῶν πάντοτε. Δὲν γνωρίζω διόλου τὸν κύριον ἐκεῖνον· ἐνόμισα δὲ ὅτι τὸν γνωρίζεις σὺ. Ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἡπατήθην· ὅπωςδὴποτε καὶ ἂν ἔχη, σὲ ζητῶ συγχώρησιν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀνέλαβε τὸ δέμας του διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ· ὁ δὲ ξενοδόχος τὸν παρετήρει μετὰ προσοχῆς. Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο ἰλαρώτερον, καὶ ἤρχισεν ἐπίσης νὰ γελᾷ.

— Τὸ βέβαιον εἶναι, εἶπε θέτων τὸ ἐκτύπωμα εἰς τὸν κόλπον του, ὅτι τὸ πρᾶγμα φαίνεται περίεργον. . . . Ἀς ἰδοῦμεν τί ἔ' ἀποβῇ.

Ὁ δὲ Φρεδερίκος ἀκούσας ταῦτα ἐθαύμασεν ἔτι μᾶλλον.

— Μὲ φαίνεσαι τίμιος νέος, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, καὶ θὰ λυπηθῶ ἂν σὲ ἡπάτησαν.

— Ὡ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φρεδερίκος.

— Ἀλλ' ἴσως εἶναι ἡ ἀρχὴ δρχματός τινος τοῦ ὁποίου ἡ λύσις θὰ σὲ ἀποβῇ ὠφέλιμος· διὰ τοῦτο δὲν θέλω νὰ τὴν διακόψω.

— Τῶνόντι! ἐπιβύρισεν ὁ Φρεδερίκος, ἀναπολὼν τὰς αἰσθηματικὰς σκέψεις του.

— Καὶ πάλιν ἂν εἶναι ἀπάτη . . . ἔστω! θὰ τὴν μοιράσωμεν οἱ δύο· τὸ δέχομαι.

— Ἀπίστευτον! εἶπεν ὁ Φρεδερίκος, ἀπορῶν καὶ αὐτὸς τί νὰ στοχασθῇ.

Καὶ σημάναντος τὸν κώδωνα τοῦ ξενοδόχου, ἦλθεν ὑπηρετὴς πρὸς ὃν εἶπεν·

— Ὁδήγησον τὸν κύριον εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 15 δωμάτιον, καὶ εἰπὲ εἰς αὐτὸν τὰς συνηθείας τοῦ ξενοδοχείου. Θὰ γεύεται εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν. — Παρακαλῶ, κύριε, νὰ μὲ εἰπῇτε τὸ ὄνομά σας.

— Φρεδερίκος, βαρόνος Νεύδεργ.

— Εὐχαριστῶ. . . Ὁδήγησε λοιπὸν τὸν Κ. βαρόνον, ἐπρόσθεσεν ἐκεῖνος δείξας τὴν θύραν πρὸς τὸν ὑπηρετὴν. Καὶ προσαγορεύσας χαριέντως τὸν νέον ἐξῆλθεν.

Ὁ δὲ Φρεδερίκος ἐξηκολούθει ν' ἀπορῇ. Ἐλθὼν εἰς τὸ κομψοπρεπὲς συνεσκευασμένον δωμάτιόν του ἐκάθισεν εἰς θρανίον καὶ παρεδόθη εἰς λογισμούς. Μετὰ δὲ πολλὴν ὥραν σκέψεως, ἐπεφώνησε τὸσον μόνον· — Ἀπίστευτον!

Καὶ τῶνόντι ὁποῖα σειρά παραδόξων! ἀπῆντησεν ἄγνωστον· ὁ ἄγνωστος τῷ ἔδωκε περίεργον πρὸς ξενοδόχον· ὁ ξενοδόχος δὲν ἐγνώριζε τὸν δώσαντα αὐτὸ, κατ' ἀρχὰς μὲν θεωρήσας τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἐκτυπώματος ὡς ἀστείότητα, ἔπειτα δὲ ἐνδεδουμένον κατὰ μικρὸν εἰς ἐπιρροὴν τινα μυστη-

ριώδη ἦν τινα οὐδ' αὐτὸς ἐνόει. Ἀλλὰ πῶς νὰ ὑποθέσῃ τὴν ὑπαρξίν τοιοῦτου περιήπτου; τὸ πρᾶγμα ἦτο παράλογον.

Τέλος πάντων μετὰ τινα περιήγησιν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ Φρεδερίκος ἔφθασεν εἰς τὸν ὀριστικὸν τοῦτον συλλογισμόν· ἡ πραγματικὸν εἶναι ἢ ὅχι τὸ περίεργον. Ἀποῦ ὁ ξενοδόχος ἐνέδωκεν εἰς τὴν ἐπιρροὴν του, βεβαίως θὰ ἐνδῶσῃ καὶ ὁ τραπεζίτης. Ἄν ὅμως γίνῃ ἄλλως πῶς, φυσικὴ συνέπεια εἶναι ὅτι ὁ ξενοδόχος ἐνικήσῃ ἀπὸ ἀπλῆν μόνον περιέργειαν. Καὶ τούτου δοθέντος ὁ Φρεδερίκος, μὴ θέλων νὰ ἀναλάβῃ χρέος τὸ ὁποῖον δὲν ἐδύνατο νὰ πληρώσῃ, θ' ἀνεχώρει τὴν αὔριον. Ὅθεν ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὸ πρὸς τὸν τραπεζίτην περίεργον.

Καὶ ἐνόει μὲν ὅτι ἡ δοκιμὴ αὕτη ἦτο δυσκολώτερα τῆς πρώτης, καθίσσον ἐπρόκειτο περὶ τριακοσίων φλωρίων, καὶ περὶ ἀνθρώπου μᾶλλον δυσπροσίτου. Ἐνθαρρύνόμενος ὅμως ἀπὸ τὴν πρώτην του ἐπιτυχίαν ἐξῆλθε πλειοτέραν πεποίθησιν ἔχων ἢ πρότερον.

Ὁ τραπεζίτης μικρὸς, στρογγύλος, παιδρὸς καὶ χαρίεις, τὸν ἐδέχθη καλλίστα· μετ' ὀλίγον δὲ τὸν ἠρώτησε τί ἐπεθύμει.

— Κύριε, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Φρεδερίκος, ἔρχομαι νὰ σὲ ζητήσω τὴν πληρωμὴν τριακοσίων φλωρίων· τὸ συναλλάγμα εἶναι ἴσως παράδοξον, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔ' ἀπορήσης.

Καὶ ἐνεχείρισε πρὸς αὐτὸν τὸ ἐκτύπωμα· ἀλλ' ἀμέσως ἐξωγρασθήσῃ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τραπεζίτου ἀπερίγραπτός τις ἀπορία· περιειργάσθη πανταχόθεν, ὡς καὶ ὁ ξενοδόχος, τὸ ἐκτύπωμα καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε γελῶν·

— Ἐξ ἐναντίας ἀπορῶ πολὺ· διότι δὲν εἶδα ποτὲ τοιοῦτον σύμβολον. . . Mens conscia recti. Καὶ ὡς ἀπόφθεγμα μὲν εἶναι ὠραῖον, ἀλλ' ὡς συναλλάγμα, ὄχι. Ὡς ἀξίωμα φιλοσοφικὸν εἶναι κάλλιστον διὰ τὸ Πανεπιστήμιον· καὶ καλὰ θὰ κάμῃς νὰ τὸ παρουσιάσῃς εἰς τὸν Πρύτανην. . . τὸ κατ' ἐμὲ ὅμως δὲν ἀναλαμβάνω νὰ τὸ φέρω εἰς τὸ χρηματιστήριον.

Καὶ ταῦτα λέγων ἠτένιζε τὸν Φρεδερίκον καὶ ἐγέλα πολὺ. Ἐγέλα δὲ καὶ ὁ νέος.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ἐπὶ τέλους αὐτὸς, ἐκεῖνος ὅστις μὲ τὸ ἔδωκε μ' ἐβεβαίωσε ὅτι ἦτο ἀντάξιον πολλοῦ χρυσοῦ. Ἀλλ' ἂν μὲ ἡπάτησεν, ὁ Θεὸς ἅς τὸν συγχώρησῃ. Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ἐμὲ δὲν μὲ ἔδωκε μόνος σὺ, κύριε, ἔπαθες, διότι σ' ἐνόχησα καὶ σὲ ἀφῆρεσα τὸν καιρὸν σου. Σὲ ζητῶ συγγνώμην.

— Ἡ ζημία, φίλτατέ μου κύριε, δὲν εἶναι μεγάλη, εἶπεν εὐμενῶς ὁ τραπεζίτης. Λυπούμαι μᾶλλον ἂν ἡ ὑπόθεσις, ὅπως συνέβη, διετάραξε τὸ σχέδιόν σου· διότι πιθανὸν νὰ εἴχης ἀνάγκην τῶν χρημάτων αὐτῶν.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, κύριε.

— Ἡμποροῦμεν λοιπὸν νὰ διορθώσωμεν τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Δὲν εἶσαι ὁ βαρόνος Νεύδεργ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Φρεδερίκος, ἀπορῶν πρὸς τί ἢ ἡ ἐρώτησις.

— Χαίρω, Κ. Βαρόνε, διότι ἔνεκα τῆς περιστάσεως ταύτης, συνδέομαι σχέσεις αἰτίνες ἀργότερον ἢμπορῶν ν' ἀποδοῦν καὶ εἰς τοὺς δύο εὐχάριστοι καὶ ὠφέλιμοι τὸ ὄνομά σου μόνον χρησιμεύει ὡς ἐγγύησις. Πλὴν τούτου ἡ ποσότης εἶναι μικρά... καὶ δὲν διστάζω νὰ σὲ δώσω τὰ τριακόσια φλωρία.

Καὶ ὁ μὲν Φρεδερίκος δὲν ἀπεκρίθη· ὁ δὲ τραπεζίτης, ἀνοίξας τὸ ταμειὸν του, ἐμέτρησε τριακόσια φλωρία, καὶ τὰ ἐνεχείρισεν εὐγενῶς καὶ εὐθύμως πρὸς ἐκεῖνον.

Ἐξελθὼν τότε ὁ Φρεδερίκος ἐβάδιζεν ὡς ἄνθρωπος μόλις ἀφυπνώσας καὶ ταθεὶς δις καὶ τρίς, ἐψηλάφησε τὰ χρήματα, διὰ νὰ βεβαιωθῇ μὴ ὄνειρεύεται.

— Θὰ ἐξήγουν εὐκόλως, ἔλεγε βαδίζων, τὸ πρᾶγμα, ἐάν ὁ ξενοδόχος καὶ ὁ τραπεζίτης ἐδέχοντο ἀμέσως τὰ ἐκτυπώματα, διότι θὰ ἐνόουν τότε ὅτι ὑπῆρξε μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἀγνώστου ἀνταπόκρισις δι' ἱερογλυφικῶν· ἀλλ' ἀφοῦ καὶ οἱ δύο μ' ἐδέχθησαν ἐκστατικοί, ἀφοῦ ἐφάνησαν μάλιστα ἢ ὀργιζόμενοι, ἢ γλευάζοντες με, νὰ μεταβληθῶν βαθυμῆδον, νὰ γίνουν ἡμερότεροι, καὶ νὰ μὲ δώσουν ὅ,τι τοὺς ἐζήτησα!... Ἀπίστευτον! ἀπίστευτον.

Καὶ ταῦτα σκεπτόμενος, ἔρθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· τότε ἐνθυμήθη ὅτι εἶχε καὶ τρίτον περιάπτον νὰ δοκιμάσῃ, καὶ μάλιστα τὸ πολυτιμότερον, διότι αὐτὸ θὰ τὸν εἰσῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος Ραζενάϊμ. Ἐπειδὴ δὲ ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ εὐπρεπέστερον ἐνδεδυμένος, ὑπῆγεν εἰς ῥάπτην ὀνομαστὸν, καὶ ἡγόρασε φορέματα κομψὰ καὶ νέα. Καὶ θεὶς τὸ μετάλλιον εἰς τὸ θυλάκιόν του διευθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος.

Ἡ καρδιά του ἐπαλε ζωηρῶς ὅτε εἶδε τὴν εἰσόδον. Πῶς νὰ παρουσιασθῇ πεποισῶς εἰς μόνην τὴν μαγικὴν δύναμιν τοῦ μεταλλίου, τὸ ὅποιον οὐδ' ἔπρεπε νὰ δεῖξῃ, καὶ ἂν τὸν ἐξελάμβανον ὡς τυχοδιώκτην; τί νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὸν κόμητα ἂν τὸν ἐρωτήσῃ πόθεν ἔρχεται καὶ τί θέλει; Τὰ γόνατά του ἤρχισαν νὰ λύνονται, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ διαξῇ τὸ κατώφλιον.

— Θάρρος, εἶπεν ἐπὶ τέλους· μὴ δὲν ἐπέτυχα δῖς; Ἄλλως, ἐάν ἡ δύναμις τοῦ περιάπτου δὲν ἐπιτύχῃ, ἄς προστρέξω εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν τόλμην μου. Ἐμπρὸς λοιπόν! Τόλμη πράξεως ἀργή! τὸ ὅποιον μεθερμηνεύμενον θὰ εἰπῇ, ὁ μὴ τολμῶν δὲν ἀποκτὰ τίποτε.

Καὶ ταῦτα ἀναλογιζόμενος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ.

—ο—

Α'.

Μακρὰν τῆς εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας ζῶντες καὶ ἀπὸ μόνης τῆς ἐπιφανείας γινώσκοντες αὐτήν, πλάττομεν ἴσως ἐν τῇ φαντασίᾳ ἡμῶν θαυμάσια τὰ κατ' αὐτήν καὶ ἀμαχητὶ προσδεχόμεθα τὰς δόξας ἐκείνων, οἵτινες εὐχονται καὶ ἀγωνιῶσιν, ὅπως μετόχους καταστήσωσιν καὶ ἡμᾶς τῶν παντοδαπῶν εὐεργετημάτων, ὅσα ὑπόσχεται καὶ πραγματοποιεῖ ὁ πολιτισμὸς τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης. Οὔτε τὰ φῶτα, οὔτε τὴν εὐφύιαν, οὔτε τὸν πατριωτισμὸν φιλονεικοῦμεν τῶν ἀνδρῶν τούτων, ἂν καὶ ἡ ἐπιπολαιότητος ἢ τινος ἄλλης χειρόνος κακίας θύματα κρίνονται οἱ τύπον καὶ ὑπογραμμὸν ἐκζητοῦντες ἀλλαχού, αὐτοὶ ἔχοντες προαιώνιον καὶ ἀνεξάντλητον πολιτισμοῦ πηγὴν ἐν τοῖς τῶν προγόνων αὐτῶν κληρονομικοῖς κτήμασιν. Οὐχ ἦττον ὁμως ἄς ἐπιτρέψωσιν ἡμῖν οἱ τοιοῦτοι, ὅπως τὴν περὶ τοῦ σημερινοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ γνώμην σχηματίσωμεν οὐχὲ ἐκ τῶν φαινομένων, τῶν θαμβούντων τῇ λάμπει αὐτῶν τὴν κρίσιν ἡμῶν, ἀλλ' ἀρυσθῶμεν ἀπὸ τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ βιούντων σοφῶν ἀνδρῶν, ὧν αἱ κρίσεις ἀσυγκρίτως ὑπάρχουσι βασιμώτεραι καὶ προτιμώτεραι ἐκείνων παντὸς ἄλλου. Ἀληθῶς, εἰ καὶ γυνδαίαν, ἐπικαλούμεθα ὁμως σπουδάζοντες τὴν δημῶδη παροιμίαν: «ὅσα γνωρίζει ὁ οἰκοκύρις δὲν τὰ εἰξεύρει ὁ κόσμος ὅλος.»

Ἀπὸ χρόνου μακροῦ, ἐσχάτως ὁμως ἰδιαίτερον, τὰς ἀκοὰς ἡμῶν ἐπλήξαν αἱ λέξεις πολιτισμὸς εὐρωπαϊκός, πρόοδος, ἐπιστημονικὴ ἀνάπτυξις, βιομηχανικὴ τελειοποίησις καὶ μέχρι τούτου τῶν τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης λαῶν ἡ λατρεία προσέθη, ὥστε καὶ αἶμα, καὶ πλοῦτον καὶ τὰ πάντα εἰς τὸν βωμὸν αὐτῶν προσφέρουσι καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ταγμάτων αὐτῶν σημαίαν τριαύτην ἐκτυλίσσουσι. Καὶ βεβαίως· ἐάν τις ἐμβλέψῃ εἰς τὸν πλοῦτον αὐτῶν, εἰς τὰς καθεκάστην ἀναγγελλομένας μηχανικὰς ἀνακαλύψεις, εἰς τὰ θαυμάσια τῆς τέχνης καὶ τῆς βιομηχανίας, εἰς τὴν ταχύτητα τῆς συγκοινωνίας καὶ τὴν εὐχέρειαν τῆς ἐκτοπίσεως καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων, ἐνὶ λόγῳ ἐάν στρέψῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἐκεῖθεν ἐρχομένην λάμψιν, θαμβούμενος καὶ φθονῶν στρέφει, καὶ, λυπούμενος ἐπὶ τὸ παρὸν τῆς Πατρίδος αὐτοῦ, εὐχεται ὁμοίαν τὴν τύχην αὐτῆς, ἐπίσης λαμπρὸν καὶ τὸ μέλλον αὐτῆς.

Καὶ ὁμως ἡρεύνησέ τις πόθεν ἡ λάμψις ἐκείνη, καὶ ποῖα εἰς τὴν προάγουσαν αὐτὴν πυρὰν προσηνέχθη ὕλη; Ἡ καπαπλήττουσα ἡμᾶς λάμψις δὲν καίει καὶ δὲν κατατῆκε ἄρά γε τοὺς ἐν αὐτῇ εὐρισκομένους, τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἢ τέρψις δὲν προέρχεται ἐκ τῆς θυσίας καὶ τῶν στεναγμῶν τούτου.